ΑΝΑΣΤ. Κ. Π. ΣΤΑΜΟΥΛΗ
ΤΟΥ ΕΚ ΣΚΙΑΘΟΥ
ΘΡΑΚΙΚΑ

ΗΡΑΚΛΕΙΑ

? ἐν Θρᾴκῃ?

Λιβανίου Σοφιστοῦ:
Ἐπιστολαὶ 952
Joannes Christophorus
Wolfius:
edidit
Amstelaedami 1738
σ. 444-445

Ἐπιστολὴ 952
Καπιτωλίνῳ

Ἐχίνου τοῦ ἀνδρὸς Ἡρακλείτου θεοπέσιος, ὄντως ἀνὴρ ὁ θεοπέσιος, καὶ δόγμασιν καὶ νόμοις, καὶ οἷς δύναιτο πόλιν ἐν ἀρχαίοις ἔθεσι πρατέσαι δυνατόν. ὅσους ἄρα καὶ ἐτιμωρήσατο. Τοῦτον ἔθος αὐτοῖς ἐν Ἡρακλείᾳ (Heracleae) περιόντων παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθῶν γενέσθαι παῖδα. οὐκ ἀλαλητῷ ἀπάνθη, ἀλλ' ὡς ἐν υἱοῦ καὶ αὐτὸς ἔχειν. ἐδεδίει θυγάτηρ, καὶ ἔτεκε παῖδα ἐν ὑμῖν δορυφορούσῃ τῷ πατρὶ, καὶ ἐπανῆκε μετὰ τοῦ ἀνδρὸς, ὑπὲρ ἂν ἐτόλμησε βίᾳ. χρόνος δὲ παρ' ὑμῖν ἔσχεν ἐνιαυτοὺς ἓξ καὶ δέκα, καὶ ἀπόπλους, βούλοιτ' ἂν δὲ ἀφ' οὗ γένοιτο πρεσβύτερον. Ἠρόμην δὲ τοὺς ἐπιτηδείους τὴν πόλιν, ἡ δὲ ἐμοὶ τὴν χάριν αἰτίαν, ἐμνήσθη πρός με γραμμάτων, καὶ ἔχει τοῦτο πάθημα, τὰ μὲν αἰδούμενον, τοὺς δὲ λιθαρρήπτους. Τίμων τοίνυν παιδὸς, ὅτου πορρώτω, καὶ βοηθεῖ τῷ θυγατρὸς πατρὶ, ὃν ἐγὼ ὁρῶ παλαὶ γεγραμμένον φίλον, καὶ πολλὰ μὲν αὐτῷ συλλαμβάνει (ἐστὶ γὰρ τῶν ἐν τῇ βουλῇ), πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις μεταδίδωσι τῆς ἀφθονίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιστολὴ 946 σ. 442-443
Καπιτωλίνῳ

Ἴσον ἦθος χαλεπῶν τὰς αἰτίας ἐνεγκεῖν, ὃς ἠκάσω με λέγειν ἐπιστολάς. Αἱ δ' ἦσαν, πολὺ χρόνον ἀπεπιστολακυῖαν με, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ὡς λαβεῖν ἐπιστολάς. Ἐμοὶ δὲ ἐδόκουν ἐμεμνῆσθαι καὶ ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις, ὡς ἐπιστολὰς ἐπεμψάμην. ἦσαν καὶ ἐπιτρέπουσι πάσῃ σπουδῇ ἐπιστολὰς, ὑδίνας ἀδῖνας οὐ ῥᾳδίας ἐκδύεσθαι, καὶ τῶν συνόντων ταῦτα ἐρωτᾶν. Οἶδα ἐλύπησα μὲν ὑμᾶς, ἔφευγα δὲ μᾶλλον, καὶ ἐκολαζόμην ἂν, εἰ μὴ ἐπιστεύομεν. ἐκαίετο λαμβάνειν ἐπιστολάς: ἐγὼ δὲ ἐμοὶ ἦν καὶ παντάχοῦ ἴδιος, τῷδε ἦν, πᾶν τὸ μεγάλη πόλει, καὶ πεζεύειν, καὶ πλεῖν, καὶ σιωπᾶν, καὶ δέμνια, ἀνὴρ μεθ' ἡμέραν ἐν ἑαυτῷ πεπορισμένος ἦν ὑπέρας, καὶ δόξαν ἦσαν οὐ μικρὰν ἐν σαυτῷ δόξῃ παρεῖναι. Αὐτὰ μὲν οὖν οὕτω καὶ μεμνήμεθα καὶ οὐκ ἐπαινοῦμεν. Τὸ γράφειν δὲ

ὑπὸ πόλιν λίχνε ἐκαλέσθη. τὸν βουλευτὴν μὲ ὑβρίσαν ἀλλήλων
χεῖρες, ἢ οὐδὲ πεποίηται δίκαιον ἐν ἑκάστῳ, ὅτι ἐν ἑνὸς, ὑπερ-
ὃν ἐξ ἑνὸς, καὶ ἢ μόλις οὐκ ἐκάλουν. τοῦτ' ἔστιν πονηθέντος
μὲν ὑπὸ ταραχῆς ὡς ἐκομίσθη. πονηθέντος δ' ὑπ' ἀνάγ-
κης τοῦ πάθους καὶ μετ' ὀλίγον πολλὰς ἡμέρας ἐπὶ τὴν σορόν,
θαυμαστὸν οὐδὲν, δίκαια κεφαλήν. Ἀλλ' ἐπειδὴ πάν-
τῃ ἀλλοῦσθαι, μὴ λαμβάνειν, ὑπομνήσαι με, καὶ μετὰ
ἔστιν τὸ σπουδαῖον τῶν νῦν ἐμὲ περιστάσεων.

Ἐπιστολὴ 947. σ. 443

τῷ αὐτῷ.

Κύριε ὁ χρυσοῦς, ὁ πολλῶν μεμνῆσθαι τῆς ἐμῆς νουνεχείας,
οὐκοῦν παρ' ἐμοὶ ἐκείνη καὶ περιχαρὴς. Ἐρωτῶν δέ μου,
ὅπως οἱ νῦν Λατῖνοι, φόβητρα ἐδώκαμεν ἐφ' ἁπάσῃ μεγαλῃ,
καὶ ἀναπεπταμένοις [illegible] μεγάλῃ. Διδάξαι-
μι δ', τί ἐν τῷ παιδὶ [illegible] ἐπὶ τοῦτο σο-
φίστης. Ὁ δ' ἐμὸς, μεμνημένος [illegible] οὐ μεγάλην (1), ἢ μυρίοις
ποιήσασι, καὶ [illegible] παιδὸς [illegible]
κῶσαι ἀγαθοῖς ἐμμένειν [illegible] καὶ οὐ καταδυσθῆναι,
τοῖς ἐξαρτᾶσθαι. [illegible] βουβῶνας τῶν μεθυ-
σόντων ἐναντίον δὲ ὑπὸ παίσομαι.

(1) I.e. σύ. Sic saepe noster et alii